HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2016. december 21.[1]

C-696/15. P. sz. ügy

Cseh Köztársaság
kontra

Európai Bizottság

„Fellebbezés – Közlekedés – 2010/40/EU irányelv – Az intelligens közlekedési rendszereknek a közúti közlekedés területén történő kiépítése – Az Európai Bizottságnak adott felhatalmazás – 885/2013/EU felhatalmazáson alapuló rendelet – A teher- és haszongépjárművekkel igénybe vehető biztonságos és védett parkolóhelyekre vonatkozó információs szolgáltatásnyújtás – 886/2013/EU felhatalmazáson alapuló rendelet – A közúti biztonsággal kapcsolatos minimális általános forgalmi információk lehetőség szerinti, a felhasználók számára térítésmentes biztosításához szükséges adatok és eljárások – A Bizottság felhatalmazása korlátainak állítólagos túllépése

I – Bevezetés

1. Fellebbezésével a Cseh Köztársaság a 2015. október 8-i Cseh Köztársaság kontra Bizottság ítélet[2] hatályon kívül helyezését kéri, amely ítéletben a Törvényszék elutasította a Cseh Köztársaságnak a Bizottság által az intelligens közlekedési rendszerekre (a továbbiakban: ITS) vonatkozó 2010/40/EU[3] irányelv kiegészítése céljából elfogadott 885/2013/EU[4] és 886/2013/EU[5] felhatalmazáson alapuló rendelet (a továbbiakban együtt: vitatott rendeletek) megsemmisítése iránt benyújtott két keresetét.

2. Javaslom, hogy a Bíróság az alábbiakban kifejtett indokok alapján utasítsa el ezt a fellebbezést.

1 Eredeti nyelv: francia.

2 T-659/13 és T-660/13, nem tették közzé, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2015:771.

3 Az intelligens közlekedési rendszereknek a közúti közlekedés területén történő kiépítésére, valamint a más közlekedési módokhoz való kapcsolódására vonatkozó keretről szóló, 2010. július 7-i 2010/40/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2010. L 207., 1. o.).

4 A 2010/40 irányelvnek (ITS-irányelv) a teher- és haszongépjárművekkel igénybe vehető biztonságos és védett parkolóhelyekre vonatkozó információs szolgáltatásnyújtás tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2013. május 15-i 885/2013/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2013. L 247., 1. o.).

5 A 2010/40 irányelvnek a közúti biztonsággal kapcsolatos, minimális általános forgalmi információk lehetőség szerinti, a felhasználók számára térítésmentes biztosításához szükséges adatok és eljárások tekintetében való kiegészítéséről szóló, 2013. május 15-i 886/2013/EU felhatalmazáson alapuló bizottsági rendelet (HL 2013. L 247., 6. o.).

I – Jogi háttér

A – A 2010/40 irányelv

1. A 2010/40 irányelv (3), (7) és (18) preambulumbekezdése kimondja:

„(3) Az [ITS-ek] fejlett alkalmazások, amelyek célja, hogy tényleges intelligencia megtestesítése nélkül innovatív szolgáltatásokat nyújtsanak a különféle közlekedési módokhoz és a forgalomirányításhoz kapcsolódóan, valamint lehetővé tegyék a különböző felhasználók számára, hogy jobb tájékoztatást kapjanak, és biztonságosabb, összehangoltabb és »okosabb« módon használhassák a közlekedési hálózatokat.

(7) Az intelligens közlekedési rendszerek egész Unión belüli összehangolt és hatékony kiépítésének biztosítása érdekében további részletes rendelkezéseket és eljárásokat meghatározó közös előírásokat – köztük adott esetben szabványokat – szükséges bevezetni. Az előírások elfogadását megelőzően a Bizottságnak értékelnie kell, hogy azok megfelelnek-e a II. mellékletben foglalt egyes meghatározott alapelveknek. Elsősorban az ITS-fejlesztés és -kiépítés négy fő területének kiemelt helyen kell szerepelnie. […]

(18) A legfőbb érdekelteknek, így például az ITS-szolgáltatóknak, az ITS-felhasználók szövetségeinek, a fuvarozóknak és a létesítményüzemeltetőknek, a gyártóipar képviselőinek, a szociális partnereknek, a szakmai szövetségeknek és a helyi önkormányzatoknak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy tanácsot adjanak a Bizottságnak az Unión belüli ITS-kiépítés kereskedelmi és műszaki szempontjaival kapcsolatban. E célból a Bizottságnak – az érdekeltekkel és a tagállamok folyó szoros együttműködés biztosításával – ITS-tanácsadó csoportot kell létrehoznia. […]”

2. A 2010/40 irányelv 4. cikkének 1. és 17. pontja a következő fogalommeghatározásokat tartalmazza:

„1. [ITS]: olyan rendszerek, amelyekben információs és kommunikációs technológiákat alkalmaznak a közúti közlekedés területén, beleértve az infrastruktúrát, a járműveket és a felhasználókat is, a forgalomirányításban és a mobilitás kezelésében, valamint a más közlekedési módokhoz való kapcsolódási pontok vonatkozásában;

17. »előírás«: követelményeket, eljárásokat és egyéb vonatkozó szabályokat tartalmazó rendelkezéseket meghatározó, kötelező erejű intézkedés”.

3. Ezen irányelvnek az „ITS-kiépítés” című 5. cikke kimondja:

„(1) A tagállamok megteszik a szükséges intézkedéseket annak biztosítására, hogy a Bizottság által a 6. cikknek megfelelően elfogadott előírásokat a II. mellékletben foglalt elvekkel összhangban alkalmazzák az ITS-alkalmazásokra és -szolgáltatásokra azok kiépítése során. Ez nem érinti az egyes tagállamoknak az említett alkalmazásoknak és szolgáltatásoknak a saját területükön való kiépítésére vonatkozó döntéshez való jogát. E jog nem sérti a 6. cikk (2) bekezdésének második albekezdése értelmében elfogadott jogalkotási aktusokat.

[…]”

4. A 2010/40 irányelv „Előírások” című 6. cikke így rendelkezik:

„(1) A Bizottság először elfogadja az ITS kiépítése és gyakorlati használata tekintetében érvényesülő kompatibilitás, kölcsönös átjárhatóság és folyamatosság biztosításához szükséges előírásokat a kiemelt intézkedések vonatkozásában.

(2) A Bizottság törekszik arra, hogy 2013. február 27-ig elfogadja az egy vagy több kiemelt intézkedésre vonatkozó előírásokat.

A Bizottság legkésőbb 12 hónappal a kiemelt intézkedésre vonatkozó szükséges előírások elfogadását követően az [EUMSZ] 294. cikkével összhangban – és adott esetben költség-haszon elemzést is magában foglaló hatásvizsgálat elvégzését követően – javaslatot nyújt be az Európai Parlamenthez és a Tanácshoz az adott kiemelt intézkedés megvalósítására vonatkozóan.

(3) A kiemelt intézkedésekre vonatkozó szükséges előírások elfogadását követően a Bizottság elfogadja az ITS kiépítése és gyakorlati használata tekintetében érvényesülő kompatibilitás, kölcsönös átjárhatóság és folyamatosság biztosításához szükséges előírásokat a kiemelt területeken elvégzendő egyéb intézkedések tekintetében.

(4) Adott esetben és az előírás hatályától függően az előírásnak tartalmaznia kell legalább egyet a következő rendelkezéstípusok közül:

a) funkcionális rendelkezések, amelyek leírják a különböző érdekeltek szerepét és a közöttük folyó információáramlást;

b) technikai rendelkezések, amelyek előírják a funkcionális rendelkezések végrehajtásához szükséges technikai eszközöket;

c) szervezési rendelkezések, amelyek meghatározzák a különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit;

d) szolgáltatási rendelkezések, amelyek tartalmazzák a szolgáltatások különböző szintjeinek és tartalmának a leírását az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások tekintetében.

(5) A 98/34/EK irányelv szerinti eljárások sérelme nélkül az előírások adott esetben meghatározzák azon feltételeket, amelyek fennállása esetén a tagállamok a Bizottság értesítését követően további szabályokat hozhatnak létre az ITS-szolgáltatásoknak a területükön vagy területük egy részén való nyújtására vonatkozóan, feltéve, hogy az ilyen szabályok nem akadályozzák a kölcsönös átjárhatóságot.

(6) Az előírásoknak adott esetben a 8. cikkben említett szabványokra kell alapulniuk.

Az előírások adott esetben rendelkeznek a 768/2008/EK határozattal összhangban lévő megfelelőségértékelésről.

Az előírásoknak meg kell felelniük a II. mellékletben foglalt elveknek.

(7) Az előírások elfogadását megelőzően a Bizottság egy költség-haszon elemzést is magában foglaló hatásvizsgálatot végez.”

5. A 2010/40 irányelvnek a „Felhatalmazáson alapuló aktusok” című 7. cikke előírja:

„(1) A Bizottság az [EUMSZ] 290. cikkének megfelelően felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat fogadhat el az előírások tekintetében. A felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadásakor a Bizottság ezen irányelv vonatkozó rendelkezéseivel, különösen a 6. cikkel, valamint a II. melléklettel összhangban jár el.

(2) Valamennyi kiemelt intézkedés tekintetében önálló, felhatalmazáson alapuló jogi aktust kell elfogadni.

[…]”

A – A 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet

6. A 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 1. cikke értelmében a rendelet a „[2010/40] irányelvnek megfelelően rögzíti azokat az előírásokat, amelyek szükségesek a kompatibilitás, a kölcsönös átjárhatóság és a folyamatosság uniós szintű biztosításához az intelligens közlekedési rendszereknek a teher- és haszongépjárművek biztonságos és védett parkolóhelyeire vonatkozó információs szolgáltatások céljára történő kiépítése és operatív alkalmazása tekintetében”.

7. A 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendeletnek az információs szolgáltatások nyújtására vonatkozó körülményeit szabályozó 3. cikke előírja:

„(1) A tagállamok kijelölik azokat a területeket, ahol a forgalmi és biztonsági feltételek indokolttá teszik a biztonságos és védett parkolóhelyekre vonatkozó információs szolgáltatások kiépítését.

A tagállamok továbbá kijelölik azokat a kiemelt övezeteket, ahol dinamikus információt kell szolgáltatni.

(2) Az információs szolgáltatásokat a 4–7. cikkben rögzített követelményeknek megfelelően kell nyújtani.”

8. A 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendeletnek „A követelményeknek való megfelelés értékelése” című 8. cikke kimondja:

„(1) A tagállamok kijelölik azt a nemzeti szervet, amelynek hatáskörébe tartozik annak értékelése, hogy a 4–7. cikk szerinti feltételeket betartják-e a szolgáltatók, a parkolóüzemeltetők és a közútkezelők. A szóban forgó nemzeti szervnek pártatlannak és ez utóbbiaktól függetlennek kell lennie.

Két vagy több tagállam közös regionális szervet jelölhet ki az említett követelmények betartásának a területükön történő értékelésére vonatkozó hatáskör gyakorlására.

A tagállamok tájékoztatják a Bizottságot a kijelölt szervről.

(2) Minden szolgáltató az illetékes kijelölt szervhez nyilatkozatot nyújt be a 4–7. cikkben rögzített követelmények betartásáról.

[…]

(3) A kijelölt szervek a köz- és a magánszektorbeli szolgáltatók és parkolóüzemeltetők körében szúrópróba-szerűen vizsgálják a nyilatkozatok helytállóságát, és kérik a 4–7. cikk szerinti követelmények betartásának igazolását.

A szolgáltatás minősége a felhasználóktól származó észrevételek alapján is értékelhető.

A kijelölt szervek az illetékes nemzeti hatóságokhoz évente jelentést nyújtanak be a hozzájuk beérkezett nyilatkozatokról és a szúrópróbaszerű vizsgálataik eredményeiről.”

B – A 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet

9. A 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 1. cikke értelmében a rendelet a „[2010/40] európai parlamenti és tanácsi irányelvnek megfelelően […] meghatározza azokat az előírásokat, amelyek a közúti biztonsággal kapcsolatos, minimális általános forgalmi információk lehetőség szerinti, a felhasználók számára térítésmentes, uniós szintű biztosítását szolgáló adatok és eljárások kompatibilis, kölcsönösen átjárható és folyamatos kiépítéséhez és gyakorlati használatához szükségesek”.

10. A 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendeletnek az információs szolgáltatás biztosítására vonatkozó 5. cikke előírja:

„(1) A tagállamoknak meg kell határozniuk a transzeurópai közúti hálózat azon szakaszait, ahol a forgalmi és biztonsági adottságok szükségessé teszik a közúti biztonsággal kapcsolatos, minimális általános információk szolgáltatásának bevezetését.

A tagállamok értesítik a Bizottságot a kijelölt útszakaszokról.

(2) Az információs szolgáltatást a 6–8. cikkekben meghatározott előírásoknak megfelelően kell biztosítani."

11. A 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendeletnek „A követelményeknek való megfelelés értékelése" című 9. cikke kimondja:

„(1) A tagállamoknak létre kell hozniuk egy pártatlan és független nemzeti szervet, melynek feladata annak értékelése, hogy a köz- és magánszektorbeli közútkezelők, szolgáltatók és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltatók teljesítik-e a 3–8. cikkben meghatározott követelményeket. Két vagy több tagállam közös szervet is létrehozhat a követelményeknek való megfelelésnek az adott tagállamok területén való értékelésére.

A tagállamok tájékozatják a Bizottságot a nemzeti szervek létrejöttéről.

(2) A köz- és magánszektorbeli közútkezelők, szolgáltatók és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltatók kötelesek tájékoztatni a kijelölt nemzeti szervet azonosító adataikról, az általuk biztosított szolgáltatásról, valamint be kell nyújtaniuk egy nyilatkozatot a 3–8. cikkek követelményeinek való megfelelésről.

[…]

(3) A kijelölt nemzeti szervek véletlenszerűen ellenőrzik a nyilatkozatok helyességét bizonyos számú köz- és magánszektorbeli közútkezelő, szolgáltató és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltató esetében, amelyeknek igazolást kell benyújtaniuk a 3–8. cikkben foglalt követelményeknek való megfelelés bizonyítékául.

A nemzeti hatóságok számára a kijelölt nemzeti szervek minden évben jelentést készítenek a benyújtott nyilatkozatokról és a véletlenszerű ellenőrzések eredményéről."

II – A megtámadott ítélet

12. 2013. december 12-én a Cseh Köztársaság két keresetlevelet nyújtott be a Törvényszék Hivatalához a vitatott rendeletek megsemmisítése iránt.

13. E megsemmisítés iránti kereseteinek alátámasztására a Cseh Köztársaság három jogalapra hivatkozott. Az első jogalapot a 2010/40 irányelv 5. cikkének (1) bekezdésével és 6. cikkével együttesen értelmezett 7. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapította, amennyiben a Bizottság a vitatott rendeletek elfogadásával túllépte a hivatkozott rendelkezésekben rögzített felhatalmazásának korlátait. A második jogalapot az EUMSZ 290. cikk megsértésére alapította, amennyiben a Bizottság a vitatott rendeletek elfogadásával túllépte az e cikkben ráruházott nem jogalkotási aktusok elfogadására vonatkozó hatáskörének korlátait. A harmadik jogalapot az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapította, amennyiben a Bizottság a vitatott rendeletek elfogadásával túllépte a Szerződésekben ráruházott hatásköreinek korlátait.

14. A Törvényszék a megtámadott ítéletben mindegyik jogalapot elutasította, ennélfogva pedig a két keresetet teljes egészükben elutasította.

III – A felek kérelmei a Bíróság előtt

15. A Cseh Köztársaság elsődlegesen azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– a vitatott rendeleteket teljes egészükben semmisítse meg, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

16. A Cseh Köztársaság másodlagosan azt kéri, hogy a Bíróság:

– helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 3. cikkének (1) bekezdését, 8. cikkét, 9. cikke (1) bekezdésének a) pontját, valamint a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 5. cikkének (1) bekezdését, 9. cikkét és 10. cikke (1) bekezdésének a) pontját, és

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

17. A Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a Cseh Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

IV – Elemzés

18. Fellebbezésének alátámasztására a Cseh Köztársaság három jogalapra hivatkozik, amelyeket az alábbiakban egymást követően fogok megvizsgálni.

A – A jogbiztonság elvének megsértésére alapított első jogalapról

19. Első jogalapjában a Cseh Köztársaság arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a jogbiztonság elvét azáltal, hogy a megtámadott ítélet 39–43. pontjában megállapította, hogy a vitatott rendeletek nem kötelezik a tagállamokat az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások saját területükön történő kiépítésére.

20. A megtámadott ítélet e pontjaiban a Törvényszék a Cseh Köztársaság által felhozott első megsemmisítési jogalap első részét vizsgálja. Ez utóbbi tagállam azt állította, hogy a Bizottság túllépte a 2010/40 irányelvben ráruházott hatáskörének korlátait azáltal, hogy a vitatott rendeletekben ITS-alkalmazások és -szolgáltatások kiépítésére vonatkozó kötelezettséget írt elő, holott ezen irányelv 5. cikkének (1) bekezdése a tagállamok hatáskörébe utalja az ezek kiépítésére irányuló döntést. A Törvényszék a jogalap e részét azon oknál fogva utasította el, hogy a vitatott rendeletek – a Cseh Köztársaság állításával ellentétben – nem írtak elő ilyen kiépítési kötelezettséget.

21. A Cseh Köztársaság a Bíróság azon ítélkezési gyakorlatára emlékeztet, amely szerint a jogbiztonság elve megköveteli, hogy a jogszabályok egyértelműek, pontosak és hatásaikat illetően előre láthatók legyenek annak érdekében, hogy az érintettek az uniós jogrend hatálya alá tartozó helyzetekben és jogviszonyokban eligazodhassanak. [6]

22. Három érvet ad elő annak bizonyítására, hogy a megtámadott ítélet 39–43. pontja sérti a hivatkozott elvet.

23. Először, a Törvényszék megállapításával ellentétben a vitatott rendeletekből kitűnik, hogy azokat valamennyi tagállamban alkalmazni kell. Különösen, e rendeletek tartalmazzák a valamennyi elemük kötelező jellegére és a valamennyi tagállamban való közvetlen alkalmazhatóságukra vonatkozó klasszikus rendelkezést. Ezenkívül az említett rendeletek Bizottság általi indokolása [7] arra utal, hogy a Bizottság szándéka az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások valamennyi tagállamban történő kiépítésére irányuló kötelezettség előírása volt. Következésképpen ellentétes a rendeletek szövegével és a Bizottság által az elfogadásuk során követett szándékkal a Törvényszék arra vonatkozó megállapítása, hogy a vitatott rendeletek nem alkalmazhatóak azon tagállamokban, amelyek nem teljesítették ezt a kiépítést.

24. Úgy vélem, hogy ezt az érvet mint megalapozatlant el kell utasítani. Egyrészt – amint azt a Bizottság hangsúlyozta – a vitatott rendeletek nem tartalmaznak semmilyen, a kiépítési kötelezettséget kifejezetten előíró rendelkezést.

25. Másrészt, mindkét rendelet 1. cikkéből és a 2010/40 irányelv 5. cikkének (1) bekezdéséből arra lehet következtetni, hogy ezek csak akkor alkalmazandóak valamely tagállamban, ha az az ITS-alkalmazások vagy -szolgáltatások kiépítése mellett döntött.

26. Az említett rendeletek ugyanis 1. cikkükben pontosítják, hogy a „[2010/40] irányelvnek megfelelően” határoznak meg bizonyos előírásokat. Márpedig az irányelv 5. cikkének (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy a tagállamok azon kötelezettsége, amely szerint minden szükséges intézkedést megtesznek a Bizottság által elfogadott előírások alkalmazása érdekében, úgy értelmezendő, mint amely „nem érinti az egyes tagállamoknak az [ITS-]alkalmazásoknak és -szolgáltatásoknak a saját területükön való kiépítésére vonatkozó döntéshez való jogát”.

27. E rendelkezések együttes értelmezéséből következik, hogy a vitatott rendeletek anélkül határoznak meg bizonyos előírásokat, hogy megkérdőjeleznék az egyes tagállamoknak az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások saját területükön való kiépítésére vonatkozó döntési jogát. Hangsúlyozom továbbá, hogy ezek a rendeletek kiegészítik a 2010/40 irányelvet, ahogy arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 40. pontjában rámutatott, és nem tartalmaznak semmilyen, az irányelv 5. cikke (1) bekezdésének hatályát módosító rendelkezést, ahogy azt a Törvényszék szintén helyesen hangsúlyozta az ítélet 41. pontjában.

28. Nem tartom szükségesnek a vitatott rendeletek indokolásának vizsgálatát, mivel a fent hivatkozott rendelkezések tartalma a szövegük alapján egyértelmű.

29. Másodlagosan rámutatok mindazonáltal arra, hogy ezen indokolások több, az ITS-alkalmazások és szolgáltatások néhány vagy valamennyi tagállamban történő kiépítésére vonatkozó forgatókönyv összehasonlítását tartalmazzák. Nem vitatott, hogy mindkét említett indokolásban a Bizottság – e forgatókönyvek költségeinek és előnyeinek összehasonlító elemzése során – arra a következtetésre jut, hogy a valamennyi tagállamban történő kiépítés lenne kívánatos. Ugyanakkor semmilyen jel nem utal arra, hogy a Bizottság által benyújtott, rendeletre irányuló javaslatokban ez a forgatókönyv az, amely ténylegesen megvalósul. E tekintetben a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet indokolása

6 2015. február 12-i Parlament kontra Bizottság ítélet (C-48/14, EU:C:2015:91, 45. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

7 A 885/2013 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletre vonatkozó 2013. május 15-i indokolás (C(2013) 2549 final), valamint a 886/2013 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletre vonatkozó 2013. május 15-i indokolás (C(2013) 2550 final).

pontosítja, hogy „a 2010/40 irányelv az előírások elfogadására vonatkozóan hat kiemelt intézkedést, és azok *adott esetben* történő kötelező kiépítését írja elő”[8]. Ez a pontosítás véleményem szerint arra enged következtetni, hogy a Bizottságnak nem állt szándékában kiépítési kötelezettséget előírni e rendelet elfogadása során.

30. Ennélfogva úgy vélem, hogy a vitatott rendeletek indokolásából nem lehet arra következtetni, hogy a Bizottságnak e rendeletek elfogadásával az volt a szándéka, hogy kiépítési kötelezettséget írjon elő a tagállamok számára.

31. A fentiekből az következik, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 39–43. pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott rendeletek nem írnak elő a tagállamokra nézve az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások kiépítésére irányuló kötelezettséget.

32. Másodszor, a Cseh Köztársaság a megtámadott ítélet 40. pontját kifogásolja amiatt, hogy a Törvényszék tévesen ítélte meg úgy, hogy a vitatott rendeletek bizonyos tagállamokban való alkalmazhatatlanságát e rendeletekben nem kell kifejezetten kimondani azon oknál fogva, hogy ez az alkalmazhatatlanság a 2010/40 irányelvből ered. Ezzel a Törvényszék azt állapította meg, hogy a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok alkalmazhatóságára nem ezek szövegéből, hanem az alapul szolgáló jogalkotási aktus értelmezéséből kell következtetni.

33. A Cseh Köztársaság hozzáteszi, hogy egy felhatalmazáson alapuló jogi aktusnak az alapul szolgáló jogalkotási aktussal ellentétes tényleges tartalma nem javítható ki a felhatalmazáson alapuló jogi aktus alapul szolgáló jogalkotási aktusnak megfelelő értelmezése útján. Az ilyen megfelelő értelmezés csak akkor lehetséges, ha az nem *contra legem*, vagyis ha az alacsonyabb szintű jogszabály szövege lehetővé teszi az ilyen értelmezést.

34. Úgy vélem, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot azzal, hogy a megtámadott ítélet 40. pontjában úgy ítélte meg, hogy a vitatott rendeleteket az alapul szolgáló jogi aktussal, azaz a 2010/40 irányelvvel együtt kell értelmezni. Ez az értelmezési módszer véleményem szerint a többek között a jogi keret alapvető rendelkezéseit meghatározó alapul szolgáló jogalkotási aktus és a felhatalmazáson alapuló jogi aktus – amellyel a Bizottság az EUMSZ 290. cikk értelmében kiegészítheti vagy módosíthatja ezen jogi aktus nem alapvető rendelkezéseit – közötti viszonyból következik. A Bíróságnak már volt alkalma tisztáznia e tekintetben, hogy a felhatalmazás olyan szabályok elfogadására irányul, amelyek az alapul szolgáló jogalkotási aktus által meghatározott szabályozási keretbe illeszkednek.[9] Szemléltetésképpen: a jelen ügyben nyilvánvaló, hogy a vitatott rendeletekben használt „előírás” fogalmát a 2010/40 irányelv 4. cikkének 17. pontjában foglalt meghatározás fényében kell értelmezni.[10]

35. Ezenkívül a Törvényszék nem *contra legem* értelmezte a vitatott rendeleteket, mivel azok egyik vonatkozó rendelkezéséből sem lehet arra következtetni, hogy ezek a rendeletek a tagállamok számára az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások kiépítésére vonatkozó kötelezettséget írnának elő.[11]

36. Harmadszor, a Cseh Köztársaság előadja, hogy a megtámadott ítélet egy felhatalmazáson alapuló jogi aktus alkalmazása esetén bizonytalan jogi helyzetbe sodorja a tagállamokat, mivel nem bízhatnak e jogi aktus kifejezett rendelkezéseiben annak érdekében, hogy meghatározzák a tekintetükben alkalmazandó rendelkezéseket, valamint az azokból származó kötelezettségeket. Ennélfogva a gyakorlatban a tagállamok kénytelenek lennének az EUMSZ 263. cikkben rögzített határidőn belül megsemmisítés iránti keresetet benyújtani, ha a felhatalmazáson alapuló jogi aktus rendelkezéseiből az

8 A 886/2013 felhatalmazáson alapuló bizottsági rendeletre vonatkozó 2013. május 15-i indokolás (C(2013) 2550 final), 3. o. (kiemelés tőlem).

9 A 2016. március 17-i Parlament kontra Bizottság ítélet (C-286/14, EU:C:2016:183, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

10 Szemléltetésképpen: a Bíróság ilyen, az alapul szolgáló aktus fényében történő értelmezést végzett a 2014. április 3-i Rätzke-ítéletben (C-319/13, EU:C:2014:210, 33. és 34. pont).

11 Lásd a jelen indítvány 27–30. pontját.

következik, hogy annak hatálya meghaladja az alapul szolgáló jogalkotási aktus hatályát. Ilyen megsemmisítés iránti kereset hiányában ugyanis a tagállamok elveszítenék azt a lehetőséget, hogy a Bizottság által az EUMSZ 258. cikk alapján indított kötelezettségszegési eljárás esetén kifogásként hivatkozzanak a felhatalmazáson alapuló jogi aktus jogszerűtlenségére. [12]

37. Ezt az érvet el kell utasítani, mivel az ismét azon a téves előfeltevésen alapul, amely szerint a vitatott rendeletek rendelkezései a 2010/40 irányelv 5. cikkének (1) bekezdésével ellentétesen kiépítési kötelezettséget írnak elő a tagállamok számára. [13]

38. Hozzáteszem, hogy a tagállamok hatáskörébe tartozik annak értékelése, hogy egy felhatalmazáson alapuló jogi aktus hatálya túllépi-e az alapul szolgáló jogalkotási aktusban megállapított hatályt, és adott esetben megsemmisítés iránti keresetnek az EUMSZ 263. cikkben rögzített határidőn belüli benyújtása. Ezt az uniós bíróság előtti jogorvoslati rendszerből adódó kényszert nem lehet a Bíróság értelmezése szerinti jogbiztonság elve megsértésének tekinteni. [14]

39. Mivel a Cseh Köztársaság nem hozott fel semmilyen más, a jogbiztonság elve megsértésének bizonyítására irányuló érvet, az első jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

Az EUMSZ 290. cikkel összefüggésben értelmezett EUSZ 13. cikk (2) bekezdésének megsértésére alapított második jogalapról

40. Második jogalapjával a Cseh Köztársaság azt állítja, hogy a Törvényszék megsértette az EUSZ 13. cikk (2) bekezdését és az EUMSZ 290. cikket, amikor a megtámadott ítélet 63. pontjában megállapította, hogy a Bizottságot a felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadása során nem korlátozza az alapul szolgáló jogalkotási aktusban biztosított hatáskör pontos terjedelme.

41. Ez az állítólagos téves jogalkalmazás érvényteleníti az első megsemmisítési jogalap második részének a megtámadott ítélet 45–63. pontjában elvégzett vizsgálatát, amelynek értelmében a Törvényszék megállapította, hogy a Bizottság nem lépte túl a 2010/40 irányelvben számára biztosított hatásköröket azzal, hogy egy, a vitatott rendeletekben előírt követelmények tiszteletben tartásának felügyeletével megbízott pártatlan és független ellenőrző szerv kijelölésére kötelezte a tagállamokat.

42. A Cseh Köztársaság szerint az EUMSZ 290. cikkel a Bizottság számára általános hatályú nem jogalkotási aktusok elfogadására adott felhatalmazás az EUSZ 13. cikk (2) bekezdésében foglalt általános szabály alóli kivételt képez, amelyet következésképpen megszorítóan kell értelmezni. A Bizottság a maga részéről úgy véli, hogy az a lehetőség, hogy neki felhatalmazást adjanak, nem egy megszorítóan értelmezendő kivétel, hanem a jogalkotó által az EUMSZ 290. cikk útján biztosított alkotmányos szintű lehetőség.

43. Mindazonáltal a Cseh Köztársaság által e második jogalap alátámasztására előterjesztett öt érv elutasításához nincs szükség ezen elméleti kérdés megválaszolására.

44. Először, a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában tévesen állapította meg, hogy a Bizottság számára felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadására biztosított hatáskör nem korlátozódik a 2010/40 irányelv 6. cikkében kifejezetten meghatározott aspektusokra, hanem az az ezen irányelv bármely más rendelkezésének végrehajtására is irányulhat. A Cseh Köztársaság szerint a 2010/40 irányelv 6. cikkének (1) bekezdése szerinti felhatalmazást megszorítóan, és oly módon kell értelmezni, hogy az kizárólag az említett irányelv 6. cikkének (4) bekezdésében felsorolt rendelkezéstípusokra korlátozódik.

12 2012. október 18-i Bizottság kontra Cseh Köztársaság ítélet, C-37/11, EU:C:2012:640, 46–48. pont.

13 Lásd a jelen indítvány 27–30. pontját.

14 Lásd a jelen indítvány 24. pontját.

45. E tekintetben hangsúlyozom, hogy a Bizottságnak adott felhatalmazás alapját nem a 2010/40 irányelv 6. cikke, hanem annak 7. cikke képezi. Márpedig ez utóbbi cikk értelmében a Bizottság a felhatalmazáson alapuló jogi aktusokat „ezen irányelv vonatkozó rendelkezéseivel, különösen a 6. cikkel, valamint a II. melléklettel összhangban” eljárva fogadja el. Ennélfogva a Törvényszék helyesen állapította meg, hogy a Bizottságnak adott felhatalmazás nem korlátozódik az említett irányelv 6. cikkében kifejezetten rögzített aspektusokra.

46. Mindenesetre hozzáteszem, hogy a jelen indítvány 59–65. pontjában kifejtett okok miatt a 2010/40 irányelv 6. cikke (4) bekezdésének c) pontja megfelelő jogalapot jelent a Bizottság számára ahhoz, hogy a tagállamok részére ellenőrző szervezet kijelölését írja elő. Következésképpen a Törvényszék általi e tekintetben feltételezett téves jogalkalmazás hatástalan lenne, mivel a Bizottság még abban az esetben is hatáskörrel rendelkezik a nemzeti ellenőrző szervezet kijelölésének előírására, ha ezt a felhatalmazást a 2010/40 irányelv 6. cikkének (4) bekezdésében kifejezetten rögzített aspektusokra kell korlátozni. [15]

47. Másodszor, a Cseh Köztársaság előadja, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 63. pontjában tévesen állapította meg, hogy a Bizottság a felhatalmazásának keretét meghaladó szabályokat is elfogadhat, amennyiben azt szükségesnek tartja. A Cseh Köztársaság szerint a Bizottságra ruházott hatáskörnek arra kell korlátozódnia, amit az uniós jogalkotó az alapul szolgáló jogalkotási aktusban szükségesnek tartott a Bizottság felhatalmazásának megfogalmazásakor.

48. A tárgyalás során a felek azon lehetőséggel kapcsolatban is kifejtették álláspontjukat, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 63. pontjában tévesen állapította meg, hogy a nemzeti ellenőrző szervek kijelölésének szükségessége a Bizottság úgynevezett szubjektív mérlegelési mozgásterébe tartozik.

49. Következésképpen célszerűnek vélem kettéválasztani e második érv vizsgálatát a Bizottság számára esetlegesen biztosított szubjektív mérlegelési mozgástérnek és a 2010/40 irányelv által biztosított felhatalmazás korlátai Bizottság általi esetleges túllépésének a vizsgálatára.

50. Egyrészt nem tudok egyetérteni azzal az elgondolással, amely szerint a Törvényszék a megtámadott ítélet 63. pontjában elismerte volna a Bizottság szubjektív mérlegelési mozgásterének fennállását.

51. Nem tűnik számomra vitathatónak, hogy annak fennállását, hogy a Bizottság esetlegesen túllépi-e felhatalmazásának kereteit, a felhatalmazást az alapul szolgáló jogalkotási aktusban körülhatároló rendelkezések alapján kell objektíven értékelni. Az EUMSZ 290. cikk (1) bekezdésének második mondata ugyanis akként rendelkezik, hogy a felhatalmazást tartalmazó jogalkotási aktusokban kifejezetten meg kell határozni a felhatalmazás céljait, tartalmát, alkalmazási körét és időtartamát. Ezenkívül az EUMSZ 290. cikk (2) bekezdésének első mondata pontosítja, hogy a jogalkotási aktusokban kifejezetten meg kell határozni az említett felhatalmazás gyakorlásának feltételeit. [16]

52. Ily módon a Bizottság helyesen mutatott rá, hogy a felhatalmazáson alapuló hatáskörök gyakorlása során tágabb vagy szűkebb mérlegelési mozgástérrel rendelkezik attól függően, hogy a jogalkotó hogyan dönt ebben a jogi aktusban, figyelemmel arra, hogy a felhatalmazás csak az alapul szolgáló jogalkotási aktus nem alapvető rendelkezéseit érintheti. Úgy vélem, hogy az EUMSZ 290. cikk ezen értelmezése megerősítést nyer a 2015. július 16-i Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet 32. pontjában, amelyben a Bíróság úgy ítélte meg, hogy az uniós jogalkotó azon választásának jogszerűsége, hogy

15 Az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a téves jogalkalmazás akkor hatástalan, ha az indokolás olyan részére vonatkozik, amelynek érvénytelenítése nem eredményezheti a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését. Lásd ebben az értelemben: 2002. október 24-i Aéroports de Paris kontra Bizottság ítélet (C-82/01 P, EU:C:2002:617, 41. és 67. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2005. június 28-i Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ítélet (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P és C-213/02 P, EU:C:2005:408, 148. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2015. július 9-i InnoLux kontra Bizottság ítélet (C-231/14 P, EU:C:2015:451, 83. pont).

16 Lásd e tekintetben: 2016. március 17-i Parlament kontra Bizottság ítélet (C-286/14, EU:C:2016:183, 30. és 31. pont).

felhatalmazást ad a Bizottságnak, nem a Bizottságnak adott mérlegelési mozgástér fennállásától vagy terjedelmétől, hanem kizárólag attól a két kérdéstől függ, hogy azok az aktusok, amelyeket ezen intézménynek e felhatalmazás alapján el kell fogadnia, általános hatállyal bírnak-e, és hogy azok kiegészítik vagy módosítják-e a jogalkotási aktus nem alapvető rendelkezéseit.[17]

53. Márpedig a megtámadott ítélet 50–60. pontjában a Törvényszék pontosan egy ilyen objektív értékelést végzett el. A Törvényszék ugyanis a 2010/40 irányelv releváns rendelkezéseinek, pontosabban a 4. cikk 17. pontjának, az 5–7. cikknek, valamint a II. mellékletnek a vizsgálata alapján következtetett arra a megtámadott ítélet 62. pontjában, hogy a Bizottság hatáskörrel rendelkezett arra, hogy a vitatott rendeletekben megállapítson egy, a megfelelőség értékelésére irányuló eljárást azzal, hogy az előírások alkalmazásának biztosításával megbízott tagállamokat egy, az előírások piaci szereplők általi tiszteletben tartását ellenőrző szerv kijelölésére kötelezi.

54. A megtámadott ítélet 63. pontjában ezután a Törvényszék szintén helyesen ítélte meg azt, hogy nincs szükség kifejezett felhatalmazásra, valamint hogy elegendő, hogy a *2010/40 irányelv fent hivatkozott rendelkezéseiből objektíven eredő* mérlegelési mozgástérrel rendelkező Bizottság úgy vélte, hogy egy ilyen szerv kijelölése szükséges a kompatibilitás, a kölcsönös átjárhatóság és a folyamatosság biztosítása érdekében. Másként fogalmazva – és amint azzal a tárgyalás során a Bizottság érvelt –, a Bizottság a 2010/40 irányelv és különösen az annak II. mellékletében rögzített elvek által körülhatárolt kereten belül felkínált több lehetőség közül választott.

55. Más szóval a megtámadott ítélet 63. pontját nem lehet elszigetelten értékelni abban az értelemben, hogy a Törvényszék a Bizottság szubjektív mérlegelési mozgásterét ismerte volna el. A Bizottság Törvényszék által hivatkozott mérlegelési mozgástere objektív, mivel az a 2010/40 irányelv felhatalmazásnak keretet adó rendelkezéseiből következik, amelyek hatályát az ítélet 50–62. pontja vizsgálja.

56. Másrészt úgy vélem, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 45–67. pontjában helyesen ítélte meg, hogy a Bizottság nem lépte túl a 2010/40 irányelv által biztosított felhatalmazás korlátait, amikor elfogadta a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikkének (1) bekezdését és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (1) bekezdését, amelyek egy pártatlan és független ellenőrző szerv kijelölését írják elő.

57. Úgy vélem ugyanis, hogy ezen irányelv 6. cikke (4) bekezdésének c) pontja az említett irányelv 7. cikkének (1) bekezdése szerinti felhatalmazással együtt értelmezve megfelelő jogalapot jelent a Bizottság számára e két rendelkezés elfogadására.

58. A 2010/40 irányelv 6. cikke (4) bekezdésének c) pontja értelmében egy előírás adott esetben és azon terület alapján, amelyet érint, olyan „szervezési rendelkezések[et tartalmaz], amelyek meghatározzák a különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit”.

59. Ennélfogva vizsgálni kell egyrészt, hogy a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikkének (1) bekezdése és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (1) bekezdése „szervezési rendelkezéseknek” minősülnek-e, másrészt pedig, hogy „különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit” határozzák-e meg.

60. Nehezen vitathatónak tűnik számomra egyrészt, hogy az e két cikkben előírt rendelkezések „szervezési” jellegűek, mivel olyan eljárás szervezésére vonatkoznak, amelynek célja a vitatott rendeletekben előírt követelményeknek való megfelelés értékelése.

17 C-88/14, EU:C:2015:499.

61. Másrészt, hasonlóképpen kevéssé vitatható, hogy e rendelkezések eljárási kötelezettségeket határoznak meg az érdekelt felek számára.[18] Ennélfogva a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikkének (2) bekezdése arra kötelezi a szolgáltatókat, hogy az illetékes kijelölt szervhez nyilatkozatot nyújtsanak be a rendelet 4–7. cikkében rögzített követelmények betartásáról. A 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (2) bekezdése arra kötelezi a köz- és magánszektorbeli közútkezelőket, szolgáltatókat és forgalmi információk közlésével foglalkozó műsorszolgáltatókat, hogy tájékoztassák a kijelölt nemzeti szervet azonosító adataikról és az általuk biztosított szolgáltatásról. Ezeknek az érdekelt feleknek a hivatkozott rendelet 3–8. cikkében rögzített követelményeknek való megfelelésről is nyilatkozatot kell benyújtaniuk.

62. Ebben az összefüggésben kell értékelni a pártatlan és független ellenőrző szerv kijelölésére vonatkozó kötelezettséget. Egy ilyen szerv kijelölése ugyanis olyan szervezési elem, amely a fent hivatkozott rendelkezésekkel bevezetett értékelési eljárások megfelelő működéséhez szükséges. E szervek feladata nevezetesen az, hogy szúrópróbaszerűen ellenőrizzék az érdekelt felek által benyújtott nyilatkozatok valódiságát, és megköveteljék a vitatott rendeletekben előírt követelmények betartásának igazolását, valamint az, hogy az illetékes nemzeti hatóságokhoz jelentést nyújtsanak be a hozzájuk beérkezett nyilatkozatokról és a szúrópróbaszerű vizsgálataik eredményeiről.[19] A teljesség kedvéért hozzáteszem, hogy úgy tűnik számomra, hogy egy ilyen szerv kijelölése összhangban áll a 2010/40 irányelv II. mellékletében meghatározott elvekkel, különösen a hatékonyság és az arányosság elvével.

63. Következésképpen úgy vélem, hogy a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikke és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke a 2010/40 irányelv 6. cikke (4) bekezdésének c) pontja értelmében vett „szervezési rendelkezések[et ír elő], amelyek meghatározzák a különböző érdekeltek eljárási kötelezettségeit”, köztük az e cikkek (1) bekezdésében előírt, a pártatlan és független ellenőrző szerv kijelölésére vonatkozó kötelezettséget.

64. Másodlagosan, ha úgy kellene tekinteni, hogy a 2010/40 irányelv 6. cikke (4) bekezdésének c) pontja nem jelent megfelelő jogalapot a Bizottság számára ahhoz, hogy elfogadja a fent hivatkozott rendelkezéseket, úgy vélem, hogy ezen irányelv 4. cikkének 17. pontja és 6. cikkének (1) bekezdése az említett irányelv 7. cikkének (1) bekezdésében foglalt felhatalmazással együttesen értelmezve biztosítja ezt a jogalapot.

65. A 2010/40 irányelv 4. cikkének 17. pontja ugyanis különösen tágan, „követelményeket, eljárásokat és *egyéb vonatkozó szabályokat* tartalmazó rendelkezéseket meghatározó, kötelező erejű intézkedésként” (kiemelés tőlem) határozza meg az előírás fogalmát. Ezenkívül ezen irányelv 6. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a Bizottság elfogadja az ITS kiépítése és gyakorlati használata tekintetében érvényesülő kompatibilitás, kölcsönös átjárhatóság és folyamatosság biztosításához szükséges előírásokat a kiemelt intézkedések vonatkozásában. Ismételten hangsúlyozom, hogy úgy tűnik számomra, hogy ezen irányelv 6. cikkének (4) bekezdése nem kimerítően sorolja fel azokat az előírástípusokat, amelyeket a Bizottság elfogadhat.

66. Véleményem szerint a 2010/40 irányelv 4. cikke 17. pontjának, 6. cikke (1) bekezdésének, valamint 7. cikke (1) bekezdésének együttes értelmezéséből az következik, hogy a Bizottságot felhatalmazták arra, hogy pártatlan és független ellenőrző szerv kijelölését írja elő, ekként pedig hogy elfogadja a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikkének (1) bekezdését és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (1) bekezdését.[20]

18 Az érdekelt fél fogalmát a 2010/40 irányelv nem határozza meg. Mindazonáltal a (18) preambulumbekezdés a legfőbb érdekeltek között nevesíti többek között az ITS-szolgáltatókat, a fuvarozókat, valamint a létesítményüzemeltetőket.

19 Lásd a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikkének (3) bekezdését, valamint a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikkének (3) bekezdését.

20 A 2010/40 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában a tagállamoknak meg kell tenniük a szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a Bizottság által az ezen irányelv 6. cikkének megfelelően elfogadott előírásokat tiszteletben tartsák. Lásd a jelen indítvány 76. pontját.

67. A fentiekből az következik, hogy a Cseh Köztársaság második érvét mint megalapozatlant el kell utasítani.

68. Harmadszor, a Cseh Köztársaság azt állítja, hogy nincsenek összhangban a 2015. július 16-i Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélettel[21] a Törvényszéknek a megtámadott ítélet 47–49. pontjában szereplő, arra vonatkozó megállapításai, hogy a Bizottság széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik az EUMSZ 290. cikk alapján valamely szabályozás kiegészítésére vonatkozóan.

69. Emlékeztetek arra, hogy ezen utóbbi ítélet 32. pontjában a Bíróság megállapította, hogy a Bizottságra ruházott mérlegelési jogkörnek sem a fennállása, sem pedig terjedelme nem releváns annak meghatározása szempontjából, hogy a Bizottság által elfogadandó aktus az EUMSZ 290. cikk vagy az EUMSZ 291. cikk hatálya alá tartozik-e.[22]

70. Ezen ítélkezési gyakorlat fényében úgy vélem, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 49. pontjában azt sugallta, hogy a Bizottság széles mérlegelési mozgástérrel rendelkezik valamely szabályozásnak az EUMSZ 290. cikk alapján történő kiegészítése során.

71. Mindazonáltal ez a téves jogalkalmazás hatástalan, mivel az indokolás olyan részére vonatkozik, amelynek érvénytelenítése nem eredményezhetné a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését.[23] Amint ugyanis arra a jelen indítvány 53–69. pontjában utaltam, a Törvényszék az első megsemmisítési jogalap második részének vizsgálata keretében objektíven értékelte azt, hogy a Bizottság esetlegesen túllépte-e a 2010/40 irányelvben előírt felhatalmazást. Márpedig ez az objektív értékelés, amely mentes a téves jogalkalmazástól, elegendő ezen második rész elutasításához.

72. Negyedszer a Cseh Köztársaság előadja, hogy a 2010/40 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése a tagállamokra, nem pedig a Bizottságra hagyta az előírások alkalmazásának biztosítására szolgáló eszközök megválasztását. Ily módon a Bizottság felhatalmazáson alapuló jogi aktusok elfogadása céljából biztosított hatásköre nem értelmezhető a tagállamok e hatáskörét sértő módon. Hozzáteszi, hogy az uniós jogalkotó alapvető elemnek tekinti ezt az aspektust, amely következésképpen az EUMSZ 290. cikknek megfelelően nem képezheti felhatalmazáson alapuló jogi aktus tárgyát.

73. Felmerül bennem ezen érv elfogadhatóságának kérdése, mivel a Cseh Köztársaság nem határozza meg pontosan a megtámadott ítélet indokolásának azon pontjait, amelyeket vitat, amint azt a Bíróság eljárási szabályzata 169. cikkének (2) bekezdése megköveteli.

74. Ez az érv mindenesetre megalapozatlan. A 2010/40 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése ugyanis mindössze arra kötelezi a tagállamokat, hogy tegyék meg a Bizottság által ezen irányelv 6. cikknek megfelelően elfogadott előírások tiszteletben tartásához szükséges intézkedéseket. Márpedig, ahogy azt a jelen indítvány 59–69. pontjában pontosítottam, a Bizottság hatáskörrel rendelkezik olyan eljárási jellegű előírások elfogadására is, mint a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikke és a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke, beleértve a pártatlan és független ellenőrző szerv kijelölésére irányuló kötelezettséget is. Következésképpen a tagállamoknak a 2010/40 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének alkalmazásában meg kell tenniük az ezen előírás tiszteletben tartásához szükséges intézkedéseket.

75. Ötödször, a Cseh Köztársaság azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen állapította meg a megtámadott ítélet 60. és 61. pontjában, hogy a 2010/40 irányelv 5. cikkének (1) bekezdése és 6. cikkének (6) bekezdése alátámasztja azt az érvelést, amely szerint a Bizottság hatáskörrel rendelkezik egy nemzeti ellenőrző szerv kijelölésének előírására.

21 C-88/14, EU:C:2015:499.

22 Lásd a jelen indítvány 55. pontját.

23 Lásd a jelen indítvány 15. lábjegyzetében hivatkozott ítélkezési gyakorlatot.

76. Ami a 2010/40 irányelv 5. cikke (1) bekezdésének megsértésére alapított érvet illeti, úgy vélem, hogy az a jelen indítvány 76. pontjában kifejtett indok alapján megalapozatlan.

77. A Cseh Köztársaság ezenkívül azt állítja, hogy ezen irányelv 6. cikkének (6) bekezdése kizárólag a megfelelés 768/2008/EK határozatnak [24] megfelelő értékelésére irányul, valamint hogy a vitatott rendeletek egyik rendelkezése sem ír elő ilyen értékelést.

78. Úgy vélem, hogy ez az érv megalapozott. Az említett határozat ugyanis a 2. cikke értelmében a termékek forgalmazásának feltételeit harmonizáló uniós jogszabályok kidolgozására vonatkozó általános elvek és referenciarendelkezések közös keretét határozza meg. Márpedig a vitatott rendeletek nem termékek forgalmazására vonatkoznak. Ennélfogva a Törvényszék a megtámadott ítélet 61. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor arra utalt, hogy a 2010/40 irányelv 6. cikkének (6) bekezdése alátámasztja azt a megközelítést, amely szerint a Bizottság hatáskörrel rendelkezik a nemzeti ellenőrző szerv kijelölésének előírására, amint azt a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikke, valamint a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke megállapítja.

79. Ugyanakkor ez a téves jogalkalmazás a jelen indítvány 73. pontjában kifejtett indokoknál fogva hatástalan.

80. A fent kifejtettekből következik, hogy a Cseh Köztársaság által felhozott második jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

B – A Törvényszék által elkövetett eljárási szabálytalanságokra alapított harmadik jogalapról

81. Harmadik, egyben utolsó jogalapjával a Cseh Köztársaság azt állítja, hogy a Törvényszék eljárási szabálytalanságokat követett el azzal, hogy elferdített, illetve figyelmen kívül hagyott bizonyos, általa hivatkozott érveket.

82. Először, a Törvényszék a megtámadott ítélet 39. pontjában tévesen állapította meg, hogy a Cseh Köztársaság és a Bizottság egyetértett abban, hogy a vitatott rendeletek rendelkezései nem alkalmazhatóak, amennyiben egy tagállam nem döntött az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások területén való kiépítéséről. A Cseh Köztársaság hangsúlyozza, hogy a Törvényszékhez benyújtott válaszbeadványaiban jelezte, hogy bár a vitatott rendeletek ilyen értelmezése megfelelne számára, azt azonban e rendeletek semmilyen módon nem támasztják alá.

83. Amint azt a Bizottság előadta, ezt az érvet el kell utasítani, mivel az a megtámadott ítélet 39. pontjának téves értelmezésén alapul. A Törvényszék ugyanis nem maguknak a vitatott rendeleteknek értelmezését illetően, hanem a 2010/40 irányelv azon értelmezését illetően állapította meg az egyetértést a felek között, amely szerint a vitatott rendeletek a kiépítés hiányában nem alkalmazhatóak.

84. Egyébiránt rámutatok arra, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 35–44. pontjában körültekintően vizsgálta meg és utasította el a Cseh Köztársaság azon érvét, amely szerint a vitatott rendeletek kiépítési kötelezettséget írnak elő. Ennélfogva ez az érv megalapozatlan.

85. Másodszor, a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a Cseh Köztársaság azon érvét, amely szerint a Bizottság a vitatott rendeletek indokolásában kifejezetten utalt az ITS-alkalmazások és -szolgáltatások valamennyi tagállamban történő kiépítésére vonatkozó kötelezettség előírására irányuló szándékára.

24 A termékek forgalomba hozatalának közös keretrendszeréről, valamint a 93/465/EGK tanácsi határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2008. július 9-i 768/2008/EK európai parlamenti és tanácsi határozat (HL 2008. L 218., 82. o.).

86. Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a Törvényszéknek az Európai Unió Bírósága alapokmányának 36. cikkében és 53. cikke első bekezdésében előírt, az ítéletek indokolására vonatkozó kötelezettsége nem kötelezi a Törvényszéket, hogy olyan magyarázatot adjon, amely egyenként és kimerítően követi a felek által előadott összes érvet. Az indokolás tehát lehet közvetett is, amennyiben lehetővé teszi az érdekelt felek számára, hogy megismerjék a vitatott intézkedés alapjául szolgáló okokat, illetve a Bíróság számára, hogy elegendő bizonyítékkal rendelkezzen ahhoz, hogy gyakorolni tudja felülvizsgálati jogkörét. [25]

87. Márpedig a megtámadott ítélet 35–44. pontjában a Törvényszék világosan ismertette azon indokokat, amelyek alapján arra a következtetésre jutott, hogy a vitatott rendeletek – kötelező erejű – rendelkezései nem írnak elő kiépítési kötelezettséget a tagállamok számára, ily módon eleget tett indokolási kötelezettségének. Ennélfogva a Törvényszék jogszerűen tekinthette úgy, hogy nem szükséges pontosítani azokat az indokokat, amelyek alapján ez a megállapítás a rendelet indokolásának nem kötelező tartalmából is levonható volt. [26]

88. Harmadszor, a Törvényszék különösen a második megsemmisítési jogalap értékelése során, figyelmen kívül hagyta a megtámadott ítélet 69–75. pontjában a Cseh Köztársaság azon érvét, amely szerint a nemzeti szintű ellenőrzési tevékenység megszervezése olyan alapvető elemnek minősül, amelynek szabályozása az EUMSZ 290. cikk értelmében következésképpen nem ruházható a Bizottságra.

89. Úgy vélem, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 72. és 73. pontjában megvizsgálta ezt az érvet, és úgy ítélte meg, hogy a Bizottság a 885/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 8. cikke (1) bekezdésének, valamint a 886/2013 felhatalmazáson alapuló rendelet 9. cikke (1) bekezdésének elfogadása során nem lépte túl a 2010/40 irányelvben adott felhatalmazást, és nem egészítette ki vagy módosította annak alapvető rendelkezését.

90. A fent kifejtettekből az következik, hogy a Cseh Köztársaság által előterjesztett harmadik jogalapot mint megalapozatlant el kell utasítani.

91. Következésképpen a fellebbezést egészében mint megalapozatlant el kell utasítani. Ezenkívül kötelezni kell a Cseh Köztársaságot a költségek viselésére, mivel a Bizottság ezt kérte.

V – Végkövetkeztetések

92. A fent kifejtett érvek alapján azt javasolom, hogy a Bíróság:

– utasítsa el a fellebbezést, és

– a Cseh Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

25 2011. október 27-i Ausztria/Scheucher-Fleisch és társai ítélet (C-47/10 P, EU:C:2011:698, 104. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat); 2016. március 8-i Görögország kontra Bizottság ítélet (C-431/14 P, EU:C:2016:145, 38. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Lásd e tekintetben a jelen indítvány 32. és 33. pontját.